

Υπήρχον εκεί υπηρέται μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν κυρίων των κεκοπικώτων ἀπὸ τῆς θύρας καὶ σπυδρόντων ν' ἀποδυθῶσιν τὰς ἄλλοκότους θρησκευτικὰς φορὰς τῶν οἱ μὲν ἐξέπεμπον τὰς διαταγὰς των διὰ τῶν χυσιῶν συρικτρῶν, ἄλλοι ἐκάλουν τὸν σκευοῦλακα, ἕτεροι δὲ πάλιν ἀνηύχον περὶ τοῦ γύμνατος, τὸ ὅποιον ἐνόμιζον ὑπὲρ τὸ δέον βραδύον. Ἐν συντόμῳ, ὑπήρχον ἑκατὸν πρόσωπα, τοσαῦται διαταγαί, τόσαι φωναί, ἰσάριθμοι ἐπιθυμίαι τέλος μύραι διάφοροι ἀπειθήσεις.

Μόνος ὁ Γενάρχης ἀπάντων τούτων τῶν θηρευτῶν, ὁ γέρον Λόρδος Γραχάμ ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλινοκαθέδρας, ἣν πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει. Βεβαρυσμένος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὄχλῳ καὶ οὐδὲν πλέον δυνάμενος νὰ ἴῃ διὰ τοῦ ἀμριβόλου φωτὸς τοῦ λογικοῦ του, οὐδὲ ὄχλῳ πλέον ἐνεβρυχότο ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου, ἅτινα ἀπετέλουν ἄλλοτε τὴν εὐαρεστοτέραν τῶν ἐρψιῶν τῆς νεότητός του Θεωρῶν εἰς αὐτὸν ἐκεῖ, μὲ κερατὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, τὰς τρεμούστας χεῖρας κραιμαλένας κατὰ μῆκος τοῦ στήθους καὶ φωτιζόμενον ἀπὸ τῆς ἀναλαμπῆς τῆς ἐστίας, ἥτις ἐξέριπτε ἐνίοτε ἀκτίνας πυρώδεις ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου προσώπου του, ἠδύνατο νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς ἔν τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων πρὸ τοῦ ὁπίου τοῦ σέβας καίε ἐνίοτε μίαν λαμπράν ὑπὸ τὸν θόλον καθολικῆς τινος ἐκκλησίας.

Ὅποτεν οἱ θηρευταὶ ἀπαλλαγέντες τῶν θηρευτικῶν στολῶν ἐξώρμησαν μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ Λόρδος Γράχαμ δὲν συνεκινήθη πλειότερον ἡκατάτην ἐπιστροφή των, οἱ ὀρθλαμοὶ του οὐδὲ ὄχλῳ ἀνετηκώθησαν νὰ ἴδωσι τοὺς ἐγγόρους του εἰσπερχομένους, οὐδὲ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὰς νέας λαϊδοῦς, αἰτινες ὠραῖαι καὶ μὲ καλλωπισμὸν θελκτικῶτατον ἤρχοντο συνωδιόμεναι ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἡλικιωτῶν ἔμενεν αἰσιπτε ἀδιάρρους, σιωπηλῶς, καταβιβλημένους. Οἱ ἔγγονοι καὶ οἱ φίλοι τούτου γέροντος οἱ συναρροισθέντες ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἤρξαντο τὴ λησιμονῶν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν παρουσίαν τοῦ ἐβδομηκοντούτου γέροντος, εὐαρέστως λαλοῦντες διὰ τὰς τύχας τοῦ κυνηγίου καὶ τὰς ἡδονὰς μέλλοντος, οὗ τινος τότε διέγραρον τὸ σχέδιον.

Ἐμπρός, ἐμπρός! ἀνέκραξεν εἰς τούτων, δὲν πρέπει νὰ τὸ συζητῶμεν ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ συζήτησις καταστρέφει τὴν ἡδονήν, ὡς λέγει ὁ βασιλεὺς Ἰσάκωδος. Ἔστω, ἄς ὀρίσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ κυνηγίου μας, θέλετε νὰ λάβῃ χῶραν μετὰ ὀκτώ ἡμέρας, τὴν τρίτην Ἀπριλίου.

— Ναί, ναί ἀνέκραξαν πάντες, τὴν 3 Ἀπριλίου.

Ἄλλὰ φωνὴ ἰσχυροτέρα τῆς τῶν λοιπῶν, φωνὴ μῆπω εἰσέτι ἀκουσθεῖσα, ἰσχυρὰ καὶ φοβερὰ ἅα ἐπανάλαβεν, ἀλλὰ μετ' ἐκφράσεως ἄλλοκότου τοὺς λόγους τὴν τρίτην Ἀπριλίου.

— Τίς λαλεῖ ἐνταῦθα περὶ τῆς οὐλοθρίας ταύτης ἡμέρας; Τίς ἐπικαλεῖται τὴν μνήμην ἐκείνης ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον... ἡ βασίλισσα ἀπέθανεν! ἡ βασίλισσα ἀπέθανεν!

Δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν τοῦ λαλοῦντος, ἐπὶ τῶν γηραιῶν παρειῶν τοῦ Λόρδου Γρα-

χάμ ὀρθιος ἰσχύμενος, τὴν μίαν τῶν χειρῶν σπηρίζων ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς κλινοκαθέδρας, τοῦ τὴν δ' ἔστραν ἐκτείνων πρὸς τοὺς μετ' ἐκκληζέως ἀπερωμιένους αὐτόν,

«Σιωπὴ! Δὲν βλέπετε ὅτι ἡ βασίλισσα σιωπᾷ, εἶπε μετ' ὄρους μουτιρωδῶδους ἅα καὶ πανηγυρικοῦ. Σιωπὴ! ἡ κόμητσα Νοτιγχαμ παρεκλίσειν τὴν Α. Μεγαλειότητα νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ λάβῃ παρ' αὐτῆς διαταγὴν περὶ τίνος ἐπιθυμίας τῆς, ἣν θέλει νὰ ἴδῃ πληρωμένην πρὶν τῆς ἐκυτῆς τελετῆς... Ἴδετε πῶς ἡ βασίλισσα ἀναγινώσκει καὶ πάλιν ἀναγινώσκει ὑψηρῶς τὴν ἐπιστολὴν τῆς κομητῆς, τῆς ὁποίας ἕκαστος λόγος ἀντηχεῖ εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά μου! Ἐπρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἐὰν ἡ «Υ Μεγαλειότης δὲν μοι ἀπονεμῇ τὴν χάριν, ἣν «ζητῶ, ἐὰν δὲν ἐπιχύσῃ τὴν συγγνώμην τῆς ἐπὶ τῆς «ἐπικηδείου κλίσης μου, θέλω παραδώσει εἰς τὸν ὄψιον ψυχὴν ἀηλιτισμένην καὶ διὰ παντός ἀπολεσθεῖσαι! Χάρις λοιπὸν καὶ εὐσπλαγχνία. εὐγενῆς βασιλισσα, δι' ἐκείνην ἥτις δὲν ἔπαυσεν, εἰμὲ ἐράπαξ μόνον καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦ θου τῆς διάστημα, νὰ «ῆμαι ἡμαιοτοτέρα τῶν σῶν ὑπηρετητῶν.»

Ἡ βασίλισσα μὲ προεκάλεισε πάραυτα.

«Ἐλθέ, ἀγαπητέ μου Γραχάμ, ἐλθέ νὰ σπηριχθῶ ἐπὶ τοῦ ὄμου σου συνόδουτόν με, ὑποστήριξόν με κάλλιον, τέκνον μου εἰς τὰ δωμάτια τῆς κομητῆς Νοτιγχαμ δικαιούσης, εἰς τὴν δευτέραν πτέρυγαν τοῦ προαύου, ἐλθέ τέκνον. Καὶ ἠρώχισαμεν νὰ βαδίζωμεν, ἐκείνη κλονίζομένη καὶ ἀθιγνῆς, ἐγὼ ὑπερήφανος καὶ εὐτυχῆς ὅτι χορησιεύω ὡς ὑποστήριγμα εἰς τὴν μεγάλην βασίλισσαν τῆς ἐνδόξου Ἀγγλίας.

Ἐνταῦθα ὁ γέρον ἐπιώπητην κατεκλίθη ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πρόσωπόν του ἐμψυχούμενον ὑπὸ ζωνρᾶς συγκινήσεως. Ὅλοι οἱ νέοι εὐγενεῖς, ἅτασαι αἱ νεαὶ κυραῖαι, αἰτινες εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχον συναρροισθῆ περὶ αὐτὸν ἐμβλεῖσαστες μετὰ θλιβερᾶς περιεργείας. Ἡκουταὶ οὐχὶ ἅαυ τεραχῆς, τὴν φωνὴν ταύτην, ἣν πρὸ 10 ἐτῶν δὲν εἶχαν ἀκούσει, τοὺς ὀρηπτικοὺς λόγους, τὰς ἰσχυρὰς ἐνθυμήσεις αἰτινες εἶχον ἐξεγείρει τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἐλισάβετ, μόνον ὄνομα τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν διελάθε τὴν μνήμην τοῦ γέροντος καὶ πιστοῦ Λόρδου.

— Καὶ ἡ λαιδὸ Νοτιγχαμ; ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ νέα τις γυνή.

Ὁ Λόρδος Γραχάμ ἐρρικίασε.

«Δυστυχῆς λαδὸ Νοτιγχαμ! ὦ! ὁπόσα δάκρυα ἔχυσεν ὅταν εἶδε τὴν βασίλισσαν εἰσπερχομένην, ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ἠθέλησε νὰ βίρθῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ γόνατά τῆς.

«Ὅχι, μείνον, τῆς εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ, μείνον ὑπῆρξες πιστοτάτη ὑπηρετριά μου, ὅττε δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τὴν ὁποῖαν μοῦ ζητεῖς συγγνώμην. Σὲ συγχωρῶ καὶ πρὶν εἶτι γνωρίσω τὸ ἀμάρτημά σου. Ἄναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ... ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ καλεῖ παρ' αὐτῶ λαδὸ Νοτιγχαμ, ἄς σὲ δεχθῆ εἰς τοὺς κόλπους του περιβεβλημένην ἀπὸ τὴν συγχώρησίν μου.

«ὦ! ὅταν γνωρίσης τὸ ἀμάρτημα θέλεις, ἀποσβεῖ τὴν συγχώρησιν, ἐπανάλαβε μετ' ἀπελπίσεως ἡ